

ປະຫວັດສາດທຶກຖືກເຊືອງໄວ້ຂອງຂໍ້ສັບສົນ - ເລກສົບຫົກ

ວິບັດຄັ້ງທີສອງ - ພາກທີສາມ

Jeff Pippenger

2026-06-18

ເຫດຜົນຂອງ Jones

ເຫດຜົນຂອງ Jones

ຫົວຫຼວງທຳອິດໃນພຣະນິມິດບົດທຶກສົບສົບອາດແຍກອອກຈາກທູດອືກສອງອົງທຶຕາມມາໄດ້ ເປັນເຫດຜົນທີ່ໜັກແໜ້ນຢ່າງຫາທຶຕິບໄດ້. ການຊື້ອກຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມເຊືອມສຳພັນທາງໂຄງສ້າງຂອງທູດທັງສາມອົງນັ້ນກັບທູດແຫ່ງແກເປັນການຊື້ອກທຶຮັດກຸມຢ່າງສົນເຊີງ.

ຄວາມເນັ້ນຂອງເຂົາແນ່ນອນຢູ່ທູດທັງສາມໃນພຣະນິມິດບົດທຶກສົບສົບ, ແຕ່ເຫດຜົນສຳລັບການນຳໃຊ້ພວກເຂົາວ່າເປັນ "ສົງທຶແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້" ນັ້ນ ກໍມີຄວາມຖຶກຕ້ອງຢ່າງສົມບູນເທົ່າກັນສຳລັບທູດທຸກອົງທຶໄດ້ມາກອນພວກເຂົາ.

ເນື່ອງຈາກວ່າລາວໄດ້ມັງຄວາມສົນໃຈໄປທູດສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມິດບົດທຶກສົບສົບ, ລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ນຳເຫດຜົນຂອງຕົນເອງໄປຈົນເຖິງຂັ້ນສູງສຸດຂອງມັນ. ໃນທຶສູດ ເຫດຜົນທຶລາວໃຊ້ເພື່ອເຊືອມໂຍງແກແຕສແຫ່ງວິບັດຄັ້ງທຶຫ້າ, ຫົກ ແລະ ເຈັດ ເຂົ້າກັບທູດສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມິດບົດທຶກສົບສົບ, ຍັງຮວມເຖິງການນຳເສັ້ນແນວຂອງແກແຕສນັ້ນຍ້ອນກັບໄປຈົນເຖິງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນບັນດາທູດສະຫວັນແກແຕສທັງເຈັດອົງ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນທູດສະຫວັນເຈັດອົງຜູ້ທຶຍົນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ; ແລະໄດ້ມີການປະທານແກ່ພວກເຂົາແຕ່ລະອົງແກແປດເຈັດອັນ. ... ແລະທູດສະຫວັນເຈັດອົງຜູ້ທຶມີແກແປດເຈັດອັນນັ້ນ ໄດ້ຕຽມພ້ອມເພື່ອຈະເປົ້າ. ພຣະນິມິດ 8:2, 6

ລຳດັບຂອງທູດສະຫວັນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍທູດສະຫວັນແຫ່ງແກທັງ "ເຈັດ," ແລະແນວຂອງທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດເລີ່ມຈາກສຽງແກຄັ້ງທຳອິດ ໄປຈົນເຖິງຄຳເຕືອນຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມກ່ຽວກັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ. Jones ຖຶກຕ້ອງໃນການຊື້ໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງແກສອື່ນທຳອິດ ແລະແກແຫ່ງວິບັດສາມອັນສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າໂຄງສ້າງຄຳພະຍາກອນແບບ "ສີ່ແລະສາມ" ນັ້ນກໍພົບເຫັນເຊັ່ນກັນໃນຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍ ແລະໃນດວງຕາປະທັບທັງຫຼາຍ. ການທຶສຶງທຶກສະຖາປະນາໄວ້ເທິງພະຍານສາມບາກໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ ຍ່ອມເຮັດໃຫ້ຜູ້ທຶເລືອກຈະເຫັນນັ້ນເຂົ້າໃຈວ່າ ເລກເຈັດນັ້ນໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກ ຍັງປະກອບມີໂລກສີເປັນສັນຍາລັກ ແລະເລກສາມເປັນສັນຍາລັກຢູ່ດ້ວຍ.

ຄວາມເຊືອມໂຍງອັນສັກສິດ

ສົງທຶພວກເຮົາໄດ້ກຳນົດຊື້ອກໃນໄລຍະບໍ່ດົນມານີ້ ກໍຄືວ່າ ທູດອົງທຳອິດແລະທູດອົງທຶສອງໃນພຣະນິມິດບົດ 14 ໄດ້ຮັບການເສີມອຳນາດໂດຍຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຂອງອິສະດາມ ກ່ຽວກັບວິບັດຄັ້ງທຳອິດແລະຄັ້ງທຶສອງ, ແລະການເສີມອຳນາດຂອງທູດອົງທຶສາມໄດ້ສຳເລັດລົງໂດຍການສຳເລັດຕັ້ງຂອງວິບັດຄັ້ງທຶສາມໃນວັນທີ 9/11. ການນຳໄປໃຊ້ຂອງ Jones ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ, (ເຖິງແມ່ນວ່າລາວບໍ່ໄດ້ກ່າວຈຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ) ທູດທຸກອົງນັບຕັ້ງແຕ່ທູດແຫ່ງແກອົງທຳອິດໃນພຣະນິມິດບົດ 8 ຈົນເຖິງແກແຫ່ງວິບັດຄັ້ງທຶສາມໃນພຣະນິມິດບົດ 11 ລ້ວນແຕ່ເຊືອມຕໍ່ຢ່າງແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້ກັບທູດສາມອົງໃນພຣະນິມິດບົດ 14.

ພວກເຂົາເປັນສັນຍາລັກຢູ່ພາຍໃນແນວຄຳພະຍາກອນດຽວກັນ.

ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຮັບຮູ້ໃນຖານະເຊັ່ນນັ້ນ

ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈບົດບາດອັນຫຼາກຫຼາຍທີ່ທູດແຕ່ລະອົງເປັນຕົວແທນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຊັ່ນດຽວກັນທີ່ຈັດຄຣິສຕະຈັກ, ຕາປະທັບ, ແລະແກ ເປັນຕົວແທນຂອງເລກເຈັດ, ແລະອີກທັງສັນຍາລັກຂອງເລກສີ່ແລະເລກສາມພາຍໃນສັນຍາລັກໂດຍລວມຂອງເລກເຈັດ (ຄຣິສຕະຈັກ, ຕາປະທັບ, ແລະແກ); ແນວຂອງທູດນັບຈາກທູດອົງທຳອິດໃນບັນດາທູດແກເຈັດອົງ ໄປຈົນເຖິງທູດອົງທີສາມ ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກພິຈາລະນາເປັນອົງລວມ. ສົງນີ້ຊື່ບືອກເຖິງແນວຂອງທູດຈຳນວນສິບເອັດອົງ.

ທູດສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບສີ່ ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຂ່າວສານຄຳເຕືອນຂອງພວກມົນເລື້ອຍທຳ ຊຶ່ງໄດ້ປະກາດການເປີດຂອງການພິພາກສາ ແລະຕ່ຳຈາກນັ້ນ ຍັງເປັນຕົວແທນແຫ່ງຂ່າວສານຄຳເຕືອນຂອງໜັງແສນສີໝືນສີໂພນ ຊຶ່ງກຳລັງປະກາດການປິດຂອງການພິພາກສາ.

ແກແຕສທັງເຈັດເປັນຕົວແທນຂອງອຳນາດຕ່າງໆ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ໂດຍພຣະປະສົງແຫ່ງການຊົງຈັດຕັ້ງມາຂອງພຣະອົງ ເພື່ອນຳການພິພາກສາມາເໜືອບັນດາປະຊາຊາດທີ່ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ນັ້ນມັດສະການດວງອາທິດ.

ແກສຽງສີອັນທຳອິດຊື່ບືອກເຖິງຄວາມພິນາດລົງຢ່າງເປັນລຳດັບຂອງໂຣມຕາເວັນຕົກພາຍໃນປີ 427.

ອັນທິຫ້າ ແລະ ອັນທິຫົກ ຊື່ບືອກເຖິງການລົ້ມສະລາຍຂອງໂຣມຕາເວັນອອກ ນັບແຕ່ປີ 1449 ຈົນເຖິງ 1453.

ແກສັງສຸດທ້າຍສາມອັນ ເປັນຕົວແທນຂອງອິດສະລາມແຫ່ງໄພພິບັດສາມປະການ.

ທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດບົດທີ 10 ແມ່ນພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊົງສະເດັດລົງມາເພື່ອປະທານລົດອຳນາດແກ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ພຣະອົງຊົງສະເດັດລົງມາອີກໃນພຣະນິມິດບົດທີ 18 ເພື່ອປະທານລົດອຳນາດແກ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນຕອນທ້າຍ.

ແກສັນທິເຈັດໄດ້ເລີ່ມເປົ້າຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໃນການເປີດສາກຂອງການພິພາກສາ ຊຶ່ງເປັນວັນລົບມົນທົນແບບສົມບູນຕາມນິມິດ. ແກສັນແຫ່ງປຢູບລີຈະຕ້ອງຖືກເປົ້າໃນວັນລົບມົນທົນ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນການພິພາກສາຈົມການເປົ້າແກສັນສອງຢ່າງ: ແກສັນແຫ່ງປຢູບລີ ແລະ ແກສັນທິເຈັດ.

ແລ້ວເຈົ້າຈົງໃຫ້ສຽງແກແຫ່ງປຢູບລີດັງຂຶ້ນໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນທິເຈັດ; ໃນວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົງໃຫ້ສຽງແກດັງຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າທັງໝົດ. ແລະເຈົ້າທັງຫລາຍຈົງຖວາຍໃຫ້ບໍ່ທິຫ້າສິບເປັນປົບລ່ຽມ, ແລະປະກາດອິດສະລະພາບທົ່ວແຜ່ນດິນແກ່ບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນທັງໝົດ: ບົນນັ້ນຈະເປັນປຢູບລີສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍ; ແລະທຸກຄົນຈະກັບຄືນໄປສູ່ກຳມະສິດຂອງຕົນ, ແລະທຸກຄົນຈະກັບຄືນໄປສູ່ຄອບຄົວຂອງຕົນ. ບໍ່ທິຫ້າສິບນັ້ນຈະເປັນປຢູບລີສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍ: ເຈົ້າທັງຫລາຍຢ່າຫວ່ານເພີດ ຫລືກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ອອກຂຶ້ນເອງໃນບົນນັ້ນ, ຫລືເກັບກ່ຽວອະງຸນຈາກເຄືອອະງຸນທີ່ໄດ້ຕັດແຕ່ງຂອງເຈົ້າ. ພຣະບັນຍັດລະບຽບ 25:9-11.

ບໍລິບົດທີ່ຊື່ບືອກເຖິງການກະຈັດກະຈາຍຂອງອິສະຣາເອນເປັນເວລາ "ເຈັດເທືອ" ທີ່ປາກົດຢູ່ໃນບົດຖັດໄປຂອງພຣະທຳເລວີນີຕີ, ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພິທັງຫຼາຍທີ່ນຳໄປສູ່ຄຳສັ່ງໃຫ້ເປົ້າແກສຽງປຢູບລີໃນວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນ.

ຈົ່ງເວົ້າກັບບັນດາລູກຫລານຂອງອິສະຣາເອນ ແລະກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລ້ວແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຕ້ອງຮັກສາວັນຊະບາໃຕ້ຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ. ຫົກປີເຈົ້າຈົງຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າ

ແລະຫົກປີເຈົ້າຈົງລົດເຄືອອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າ ແລະເກັບຜົນຂອງມັນ; ແຕ່ໃນປີທີ່ຈັດ
ຈະເປັນຊະບາໂຕແຫ່ງການພັກສະຫງົບສຳລັບແຜ່ນດິນ ເປັນຊະບາໂຕຖວາຍແດດພຣະຢາວ;
ເຈົ້າຢາຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າ ຫຼືລົດເຄືອອະງຸ່ນຂອງເຈົ້າ. ສົ່ງທັງອກຂຶ້ນເອງຈາກການກຽວຂອງເຈົ້າ
ເຈົ້າຢາໄປກຽວ ແລະຢາເກັບອະງຸ່ນຈາກເຄືອທີ່ບິດຕັດລົດຂອງເຈົ້າ;
ເພາະວ່ານັ້ນເປັນປີແຫ່ງການພັກສະຫງົບສຳລັບແຜ່ນດິນ.
ແລະຊະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນຈະເປັນອາຫານແກ່ພວກເຈົ້າ; ສຳລັບເຈົ້າ ແລະສຳລັບທາດຊາຍຂອງເຈົ້າ
ແລະທາດຍິງຂອງເຈົ້າ ແລະລູກຈ້າງຂອງເຈົ້າ ແລະຄົນຕ່າງດ້ວຍທີ່ພັກອາໄສຢູ່ກັບເຈົ້າ,
ແລະສຳລັບຝຸງສັດຂອງເຈົ້າ ແລະສຳລັບສັດປ່າທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ
ຜົນຜະລິດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນຈະເປັນອາຫານ.
ແລະເຈົ້າຈົງນັບຊະບາໂຕແຫ່ງປີທີ່ຈັດໄວ້ສຳລັບເຈົ້າ, ຄືຈັດເທືອຂອງເຈົ້າດັບ;
ແລະຊ່ວງເວລາຂອງຊະບາໂຕແຫ່ງປີທີ່ຈັດນັ້ນ ຈະເປັນສີ່ສິບເກົ້າປີສຳລັບເຈົ້າ. ພວກເລວີ 25:2-8.

ເມື່ອ Miller ໄດ້ຕະຫຼົກເຖິງການພິພາກສາຕ່ຳສຳຄັນເອນເນືອງຈາກການລະເມີດການພັກສະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນ
ໃນບົດທີ່ຊາວຫົກ, ທ່ານໄດ້ນຳໃຊ້ຫຼັກການທີ່ວ່າໜຶ່ງວັນແທນໜຶ່ງປີ
ແລະຄົນພົບວ່າໜຶ່ງປີມີສາມຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ແລະວ່າເຈັດເທົ່າຂອງສາມຮ້ອຍຫົກສິບນັ້ນເທົ່າກັບສອງພັນຫ້າຮ້ອຍ
ອຍຊາວປີແຫ່ງການລົງໂທດສຳລັບການລະເມີດພັນທະສັນຍາ.
ນັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງຜ່າຍຄຳພະຍາກອນປະການທຳອິດທີ່ທ່ານຄົ້ນພົບ.
ມັນເປັນຮາກຖານຂອງບັນດາຄວາມຈິງທີ່ປະກອບຂຶ້ນເປັນຮາກຖານທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ວາງໄວ້ຜ່ານພາລະກິດຂອງ
Miller. ແກ່ໂຫຼດບໍ່ຢູ່ບໍລິເວນການປະກາດເຖິງການບົດປ່ອຍແລະເສຍໄພ.

ແກ່ທີ່ຈັດແມ່ນອິດສະລາມແຫ່ງໄພພິບັດປະການທີສາມ.

ແຕ່ໃນວັນເວລາແຫ່ງສຽງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈັດ, ເມື່ອທ່ານຈະເລີ່ມເປົ່າແກ,
ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສຳເລັດ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະກາດໄວ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ
ຄົນນາຜູ້ພະຍາກອນ. ພຣະນິມິດ 10:7

ແກດທີ່ຈັດຂອງອິສລາມແມ່ນຄວາມຈິງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນພາຍນອກ ແລະ ແກດຢູ່ບໍລິເວນຄວາມຈິງແຫ່ງ
ຄຳພະຍາກອນພາຍໃນກ່ຽວກັບການຖືກນັບວ່າຊອບທຳໂດຍຄວາມເຊື່ອ—ການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກບາບ
ຊົງຕາມທີ່ຊິດສະເຕີ ໄວທ໌ ກ່າວໄວ້ນັ້ນ ຄືທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມໃນຄວາມເປັນຈິງ.
ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ແກດທີ່ຈັດກຳລັງດັງຢູ່ນັ້ນ ຄວາມລຶກລັບທີ່ວ່າ ພຣະຄຣິດຢູ່ໃນທ່ານ
ຊົງເປັນຄວາມຫວັງແຫ່ງລາສີຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງນຳເອົາພຣະລັກສະນະພຣະເຈົ້າຂອງພຣະ
ອົງມາປະສານກັບສະພາບມະນຸດຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ. ຜູ້ທີ່ໃນເວລານັ້ນໄດ້ຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ
ຈະປະກາດຂ່າວສານແຫ່ງແກດເພື່ອເຕືອນ ຊົງຖືກແທນໄວ້ວ່າເປັນວິບັດຄົງທີ່ສາມ ແລະ
ເປັນການເຕືອນຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມດ້ວຍ.
ວິບັດຄົງທີ່ສາມເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມ ເມື່ອທູດສະຫວັນອົງນັ້ນ
ຜູ້ຊົງບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດອັນນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ ສະເດັດລົງມາພ້ອມກັບຂ່າວສານໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອພວກເຮົາລະບຸວ່າ ມັນເປັນຄຳພະຍາກອນເວລາຂອງໄພວິບັດທີ່ໜຶ່ງແລະທີ່ສອງ
ທີ່ໄດ້ປະທານພະລັງແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດອົງທີ່ໜຶ່ງ, ແລະເປັນຄຳພະຍາກອນຂອງໄພວິບັດທີ່ສາມ
ທີ່ປະທານພະລັງແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດອົງທີ່ສາມ, ພວກເຮົາກຳລັງລະບຸແກ່ເປັນ
"ການພິພາກສາທີ່ຖືກນຳມາເໜືອໂຮມ ເພື່ອຕອບສະໜອງຕໍ່ການບັງຄັບຖືວັນອາທິດ."
ການພິພາກສາໂດຍພຣະຈັດຫານນັ້ນ, ໂດຍສະເພາະແກ່ໄພວິບັດສາມປະການສຸດທ້າຍ,
ສອດຄ່ອງແລະຂະໜານກັນກັບຂ່າວສານແຫ່ງຄຳເຕືອນຂອງທູດສາມອົງໃນ Revelation ບົດທີ່ສິບສີ່.
ໄພວິບັດສອງປະການແລະທູດສອງອົງໃນປະຫວັດສາດຂອງມັນເລີ່ມໂຮມ,
ແລະໄພວິບັດທີ່ສາມແລະທູດອົງທີ່ສາມໃນປະຫວັດສາດຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ.

ໃນປະຫວັດສາດຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງທູດອົງທຶນງິດແລະອົງທຶນອື່ນໆ, ຂ່າວສານເລື່ອງການເປີດແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ຮັບພະລັງໂດຍການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງອິສະລາມໃນໄພວິບັດທຶນງິດແລະອົງທຶນອື່ນໆ.
ໃນປະຫວັດສາດຕອນສູນສຸດຂອງທູດອົງທຶນງິດ ຂ່າວສານທີ່ປະກາດການເປີດແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ຮັບພະລັງໂດຍການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງອິສະລາມໃນໄພວິບັດທຶນງິດ.

ການປະທານລົດເດດໃນຕອນຕົ້ນ ແລະ ໃນຕອນສູນສຸດ ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍທູດສະຫວັນໃນ Revelation ບົດ 10 ແລະ 18, “ຜູ້ຊົງບໍ່ໄດ້ເປັນບຸກຄົນອື່ນໃດນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ.” ຂ່າວສານພາຍນອກຂອງອິດສະລາມ ແລະ ຂ່າວສານພາຍໃນແຫ່ງການພິພາກສາ ຄື ສຽງແກກທຸກຂອງທຶນງິດພາຍນອກ; ແລະ ຂ່າວສານພາຍໃນແຫ່ງການພິພາກສາ ຄື ສຽງແກກຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນງິດ.
ສຽງແກກພາຍນອກຂອງອິດສະລາມ ຄື ຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ, ແລະ ສຽງແກກພາຍໃນຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນງິດ ຄື ສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ທັງສອງໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ເປັນສຽງຂຶ້ນໃນການເປີດຕົ້ນແຫ່ງການພິພາກສາຄົນຕາຍ, ແລະ ທັງສອງໄດ້ມາເຖິງອີກຄັ້ງໃນການເປີດຕົ້ນແຫ່ງການພິພາກສາຄົນເປັນ.

ທູດສະຫວັນໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 10 ໄດ້ລົງມາໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບອິສະລາມສຳເລັດຜົນ; ແລະໃນການນັ້ນ ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນໄດ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າເຖິງການລົງມາຂອງທູດສະຫວັນໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 18 ພ້ອມກັບການສຳເລັດຜົນຂອງຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບອິສະລາມ.
ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອການກະບົດຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນປີ 321, ແລະຕໍ່ມາອີກໃນປີ 538 ນັ້ນ ໄດ້ຖືກແທນຄວາມໂດຍແກ້ງທັງຫົກທຳອິດ;
ແລະການພິພາກສາຂອງພຣະອົງສຳລັບການກະບົດຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາໃນໂງ່ງໜີ້ ໄດ້ຖືກແທນຄວາມໂດຍແກ້ງທິຈັດ ຊຶ່ງແມ່ນວິບັດທຶນງິດ ແລະເປັນທູດສະຫວັນອົງທຶນງິດດ້ວຍ.
ຂ່າວສານເຕືອນເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການພິພາກສາໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ແລະຂ່າວສານເຕືອນເຖິງການພິພາກສາຄົນເປັນໃນ 9/11 ນັ້ນ ທັງສອງຢ່າງໄດ້ຮັບການປະທານອຳນາດໂດຍທູດສະຫວັນອົງທຶນງິດຈັດ ຕາມລຳດັບທີ່ Jones ໄດ້ວາງໄວ້.
ມີທູດສະຫວັນແຫ່ງແກ້ງຫົກອົງໃນບົດ 8 ແລະ 9, ແລ້ວໃນບົດ 10 ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ລົງມາຜູ້ຊົງມີໃຊ້ຜູ້ໃດອື່ນນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະອົງແມ່ນອົງທິຈັດໃນລຳດັບຂອງທູດສະຫວັນ, ແລະຫຼັງຈາກພຣະອົງໃນບົດ 11 ກໍມີວິບັດທຶນງິດ ຊຶ່ງແມ່ນແກ້ງທິຈັດ ທິເລີມເປົ້າຂຶ້ນໃນປີ 1844, ແຕ່ເປັນອົງທິເປດໃນລຸດຂອງທູດສະຫວັນທີ່ນຳໄປສູ່ທູດສະຫວັນອົງທິເກົ້າ, ສົບ ແລະ ສົບເອັດ ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 14.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນງິດບໍ່ອາດຖືກແຍກອອກຈາກຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທຶນອື່ນໆໄດ້, ແຕ່ມັນກໍບໍ່ອາດຖືກແຍກອອກຈາກແກກທັງເຈັດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອການທໍລະຍົດຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ. ແກກສອນທຳອິດແຫ່ງການພິພາກສາໃນພຣະນິມິດບົດທີ 8 ຊຶ່ງອອກເຖິງຄວາມພິນາດເສື້ອມຖອຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງໂຣມັນຝ່າຍຕາເວັນຕົກຫຼັງຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດສະບັບທຳອິດຂອງຄອນສະຕັນຕິນໃນປີ 321 ແລະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເມື່ອພຣະອົງແບ່ງຈັກກະພັດອອກເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນປີ 330.

“ເມື່ອຊາດຂອງພວກເຮົາ ໃນສະພາວະຕົບນັ້ນຍັດຂອງຕົນ ໄດ້ຕ້າກົດໝາຍເພື່ອຜູກມັດມະໂນທຳຂອງມະນຸດໃນເລື່ອງສິດທິໃຈເສດທາງສາສະໜາຂອງເຂົາ, ບັງຄັບໃຫ້ຖືຮັກສາວັນອາທິດ, ແລະນຳອຳນາດອັນກົດຂຶ້ນກົດດັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກສາວັນອາທິດຕົວເອງ, ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໂມຄະໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ ໃນທຸກນ້ອຍສຳຄັນ; ແລະການຫັນຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າຂອງຊາດ ຈະຕາມມາດ້ວຍຄວາມພິນາດຂອງຊາດ.” Review and Herald, December 18, 1888.

ຫຼັກການທີ່ວ່າການຫຼົງທາງຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງຊາດນຳຄວາມພິນາດມາສູ່ຊາດ ໄດ້ບັງເກີດແກ່ຊາດຂອງ Constantine ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນຈາກແກ່ອັນດັບສີ່ອັນທຳອິດ ຊຶ່ງໄດ້ນຳພາໂຮມຕາເວັນຕົກໄປສູ່ຈຸດຈົບໃນປີ 476. ໂຮມຕາເວັນອອກໄດ້ໄປສູ່ຈຸດຈົບຂອງມັນໃນປີ 1453, ເຖິງແມ່ນວ່າຕາມຄຳພະຍາກອນແລ້ວ ມັນໄດ້ສູນເສຍອຳນາດອະທິປະໄຕແຫ່ງຊາດຂອງມັນໄປໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449. ບໍ່ເໝືອນກັບ Babylon ທີ່ຖືກລົ້ມລົງໃນຄົນດຽວ, ໂຮມ ທັງຝ່າຍຕາເວັນຕົກແລະຕາເວັນອອກ ໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ຈຸດຈົບຂອງພວກມັນຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ. ການລົ້ມສະລາຍຂອງໂຮມຕາເວັນຕົກພາຍໃຕ້ແກ່ສີ່ອັນທຳອິດພາຍໃນປີ 476 ເປັນຕົວແທນຂອງການລົ້ມສະລາຍຂອງສະຫະລັດພາຍໃຕ້ແກ່ສີ່ອັນ, ຊຶ່ງໃນອີກລະດັບໜຶ່ງ ມັນເປັນຕົວແທນຂອງສີ່ຊົ່ວຄາວຂອງສະຫະລັດ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1798 ແລະສິ້ນສຸດລົງທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດ. ສີ່ຊົ່ວຄາວນັ້ນຂະໜານກັບສີ່ຊົ່ວຄາວຂອງ Adventism, ຊຶ່ງຂະໜານກັບຄຣິສຕະຈັກສະຕີແຫ່ງທຳອິດໃນ Revelation ບົດທີ 2, ແລະກັບບາບອັນນຳສະອິດສະອຽນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນສືບປະການໃນ Ezekiel ບົດທີ 8 ແລະກັບຝູງຕັກແຕນສີ່ລອກໃນໜັງສື Joel.

ເພາະພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດດັງນີ້ວ່າ:
ຍັງຈະເປັນສັນໃດເມື່ອເຮົາສົ່ງການພິພາກສາອັນຮ້າຍແຮງທັງສືບປະການຂອງເຮົາມາແຫນອີ່ເຮືອຊາດລັ່ມ ຄື ດາບ ແລະ ການກັ່ນດານອາຫານ ແລະ ສັດຮ້າຍອັນອັນຕະລາຍ ແລະ ໂລກລະບາດ ເພື່ອຕັດຂາດທັງມະນຸດແລະສັດອອກຈາກເມືອງນີ້? ເອເຊກຽນ 14:21.

ແກ່ທຳອິດ ແລະ ແກ່ທຳອິກ ໄດ້ນຳຄວາມພິນາດມາເຖິງໂຮມຕາເວັນອອກ, ແລະ ໂຮມຕາເວັນອອກ ໃນຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນກັບໂຮມຕາເວັນຕົກ ເປັນຕົວແທນຂອງລັດ. ໂຮມຕາເວັນຕົກເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ໂຮມຕາເວັນຕົກຍັງເປັນຕົວແທນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ, ຜູ້ຊຶ້ງຖືກພິຊິດກ່ອນເປັນອັນດັບທຳອິດ, ດັ່ງທີ່ໂຮມຕາເວັນຕົກເຄີຍຖືກພິຊິດ.

“ເມື່ອອາເມລິກາ ແຜ່ນດິນແຫ່ງເສຣີພາບທາງສາສະໜາ ຈະຮ່ວມມືກັບສັນຕະປາປາໃນການບັງຄັບມະໂນທຳ ແລະ ບີບບັງຄັບມະນຸດໃຫ້ໃຫ້ກຽດແກ່ວັນອຸບາໂຕອັນປອມ ປະຊາຊົນໃນທຸກປະເທດທົ່ວໂລກຈະຖືກນຳໃຫ້ດຳເນີນຕາມແບບຢ່າງຂອງນາງ.” Testimonies, volume 6, 18.

ແກ່ທຳອິດເປັນຕົວແທນຂອງສີ່ຊົ່ວຄາວໃນປະຫວັດສາດຂອງອາເມລິກາ, ແລະເມື່ອສະຫະລັດຕົກລົ້ມ, ແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດໃນຂັ້ນສືບເອັດຂອງ ດານເຮນ ບົດສືບເອັດ ກໍໄດ້ຕົກລົ້ມໄປແລ້ວ, ແລະອຸປະສັກຕັບໄປຄືເອຍິບ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງຊາດຕ່າງໆທີ່ເຫຼືອທົ່ວໂລກ. ຈາກນັ້ນ ສະຫະປະຊາຊາດ, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນກະສັດສືບອົງ, ກໍເຫັນພ້ອມທີ່ຈະມອບອານາຈັກທີ່ຈັດຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ສັນຕະປາປາ, ເພາະ “ຊົ່ວເວລາສັນຫຼັງ—ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ,” ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດສືບເຈັດ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນງານວັນເກີດຂອງ ເຮໂຣດ, ເມື່ອເຂົາໃຫ້ຄຳປະຕິຍານຈະມອບອານາຈັກເຄີຍໜຶ່ງຂອງຕົນ. ໃນງານວັນເກີດຂອງ ເຮໂຣດ, ໃນຊົ່ວໂມງນັ້ນ ລາຍມິທີຂຽນໄວ້ກໍປາກົດຂຶ້ນເທິງປູມຂາວຂອງກຳແພງ, ແລະ ເບນຊັດຊາ ກໍຖືກສັງຫານ. ຊົ່ວໂມງນັ້ນມາເຖິງໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະດຳເນີນຕັບຈົນເຖິງການສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດ. ອານາຈັກທີ່ຈັດຖືກພິຊິດ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນແບບໄວ້ໃດຍການທຳລາຍກຳແພງຂອງ ຄອນສະແຕນຕົນເປັນ ທີ່ພັ້ງລົງໃນປີ 1453. ຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ, ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນແບບໄວ້ໃດຍປີ 1449, ຈົນເຖິງການຕົກຂອງ ຄອນສະແຕນຕົນເປັນ ໃນປີ 1453 ມີສິບສິ້ນຍະລັກ. ສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບບາດແຜອັນເຖິງຕາຍຂອງມັນໃນປີ 1798.

ໃນດານຕີອນ ບົດທີ 11 ຂໍ້ 40 ອຳນາດສັນຕະປາບາໄດ້ລົ້ມລົງໃນປີ 1798 ໃນເວລາແຫ່ງອະສານ. ຈາກນັ້ນ ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໄດ້ລົ້ມລົງໃນປີ 1989 ໃນເວລາແຫ່ງອະສານ. ສະຫະລັດອາເມລິກາລົ້ມລົງໃນຂໍ້ 41 ແລະ ອີຍິບລົ້ມລົງໃນຂໍ້ 42 ແລະ ອຳນາດສັນຕະປາບາມາເຖິງການລົ້ມລົງຄັ້ງທີສອງ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງຕົນໃນຂໍ້ 45.

“ຈາກການເຈັບຂົນແລະການລົ້ມສະຫລາຍຂອງບັນດາປະຊາຊາດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຈັບໃນພຣະທຳດານຕີອນ ແລະ ພຣະນິມິດ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ວ່າ ລັດສະໝີພາບພາຍນອກແລະຜ່າຍໂລກເທົ່ານັ້ນໄຮ້ຄຳພຽງໃດ. ບາບໂລນ ພ້ອມດ້ວຍອຳນາດແລະຄວາມສະຫງ່າງາມທັງປວງຂອງມັນ, ຊຶ່ງໂລກຂອງພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນອີກເລີຍນັບ ບແຕ່ນັ້ນມາ,—ອຳນາດແລະຄວາມສະຫງ່າງາມທີ່ສຳລັບຜູ້ຄົນໃນສະໄໝນັ້ນເບິ່ງເໝືອນຈະໝັ້ນຄົງແລະຍືນ ຍົງພຽງໃດ,—ແຕ່ມັນໄດ້ສູນຫາຍໄປຢ່າງສົນເຊີງພຽງໃດ! ດັ່ງເປັນ “ດອກຫຍ້າ,” ມັນໄດ້ພົນາດໄປແລ້ວ. James 1:10. ອານາຈັກເມໂດ-ເປີເຊຍກໍໄດ້ພົນາດໄປເຊັ່ນດຽວກັນ, ແລະອານາຈັກຂອງກຣີກແລະໂຣມກໍເຊັ່ນກັນ. ແລະທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານຂອງຕົນກໍພົນາດໄປເຊັ່ນນັ້ນ. ມີແຕ່ສິ່ງທີ່ຜູກພັນໄວ້ກັບພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະສະແດງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະຍືນຍົງຢູ່ໄດ້. ຫຼັກການຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ເປັນສິ່ງອັນໝັ້ນຄົງຢ່າງແທ້ຈິງພຽງຢ່າງດຽວທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາຮູ້ຈັກ.” Prophets and Kings, 548.

ການລົ້ມລົງຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ (ຜູ້ພະຍາກອນປອມ) ໃນຂໍ້ທີສີ່ສິບເອັດ ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໂດຍປີ 1449, ແລະການລົ້ມລົງຂອງອີຍິບ (ມັງກອນ) ໃນຂໍ້ທີສີ່ສິບສອງ ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໂດຍປີ 1453, ແລະອຳນາດສັນຕະປາບາ (ສັດຮ້າຍ) ກໍມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງຕົນໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍເຫຼືອ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໂດຍປີ 1798. ຜູ້ພະຍາກອນປອມ ແລະ ມັງກອນ ຖືກນຳລົງໂດຍອຳນາດແຫ່ງແກກ, ແລະ ສັດຮ້າຍ ຖືກນຳລົງໂດຍອຳນາດຂອງມັງກອນ.

ເລກສີ່ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການແຕກສະລາຍຂອງອານາຈັກໜຶ່ງ. ອານາຈັກຂອງ Alexander ໄດ້ແຕກອອກເປັນສີ່ອານາຈັກ, ແລະ ອີຍິບໄດ້ພົນາດລົງໃນທະເລແດງໃນຊົ່ວອາຍຸທີສີ່, ແລະ ອິດສະຣາເອນກຳລັງກັບມາບດວງອາທິດໃນສິ່ງນຳສະອິດສະອົມປະການທີສີ່ຂອງ Ezekiel ບົດ 8. ສີ່ຊົ່ວອາຍຸຂອງ Protestantism ແລະ ພັກ Republicans ໃນສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1798 ແລະ ສິ້ນສຸດລົງທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້ສຳລັບທັງສອງເຂົາ. ການພິພາກສາອັນຮ້າຍແຮງສື່ປະການຂອງ Ezekiel ທີ່ມີຕົວເຢຣູຊາເລມ ສະແດງໃຫ້ເຫັນການພິພາກສາສື່ປະການທີ່ມີຕົວສະຫະລັດອາເມລິກາ, ແລະ ການພິພາກສາສື່ປະການນັ້ນທີ່ມີຕົວອານາຈັກທີ່ຖືກໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ ເປັນແບບຢ່າງຂອງສີ່ປີຈາກ 1449 ຈົນເຖິງ 1453 ເມື່ອອານາຈັກທີ່ຈັດໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ ຕົກລົງຍອມມອບອານາຈັກຂອງຕົນເຄິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ອຳນາດ papacy ໃນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກແລະລັດ ຊຶ່ງໂສເພນີແຫ່ງ Tyre ປົກຄອງຢູ່ເໜືອ.

ສີ່ປີນັບແຕ່ 1449 ຫາ 1453 ເປັນຕົວແທນເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງອານາຈັກທີ່ຈັດໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະຍັງເປັນຕົວແທນເຖິງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງອານາຈັກທີ່ເປດ ຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດໄປຈົນເຖິງການປັບແຕ່ງເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນ. ການພິຊິດເອຍິບ, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນໂລກ ແລະຍັງເປັນມັງກອນທີ່ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ລະບົບສັນຕະປາບາ, ເປັນ fractal ຢູ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາທີ່ຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍສີ່ປີນັບແຕ່ 1449 ຫາ 1453. ສິ່ງນີ້ຊີ້ບອກເຖິງການລົ້ມລົງຂອງ Constantinople ໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະຈາກນັ້ນອີກຄັ້ງເມື່ອ Michael ລຸກຂົນ. ເມື່ອ Michael ລຸກຂົນ ທູດສະຫວັນທັງສີ່ຈຶ່ງຖືກປ່ອຍອອກຢ່າງແຕ່ມສ່ວນ ຕາມທີ່ຄຳດົນໃຈໄດ້ກ່າວໄວ້.

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ

ທູດສະຫວັນທັງສີຈະຍົດກຸມລົມທັງສີໄວ້ຈົນກວ່າພຣະກົດຂອງພຣະເຢຊູໃນພຣະວິຫານບໍລິສຸດຈະສຳເລັດລົງ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ ໄພພິບັດຈັດປະການສຸດທ້າຍຈະມາເຖິງ.” Early Writings, 36.

ອານາຈັກຂອງອາເລັກຊານເດໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສີ່ສ່ວນ, ສຽງແກສີຢ່າງເໜືອໂຣມຝ່າຍຕາເວັນຕົກ, ລົມທັງສີຖືກປ່ອຍອອກເໜືອໂຣມຝ່າຍຕາເວັນອອກ, ການພິພາກສາອັນຮ້າຍແຮງສືບປະການເໜືອເຢຣຸຊາເລັມ, ລົມທັງສີຖືກປ່ອຍອອກເມື່ອອຳນາດສັນຕະປາບາມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງຕົນໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍ. ດ້ວຍການສຳແດງອອກຂອງສັນຍາລັກພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາວິບັດປະການທຳອິດຂອງການນຳໄປປະຍຸກຕໍ່ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້.

ສະພາເມືອງ Florence

ໃນປີ 1439, ທີ່ສະພາແຫ່ງ Florence (ຊຶ່ງເອີ້ນອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ສະຫະພາບແຫ່ງ Florence), ຜູ້ແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກອອກໂທດອີກຕາເວັນອອກ (ນຳພາໂດຍຈັກກະພັດໄບແຊນທິນ John VIII Palaiologos ແລະພາຕຣີອາກແຫ່ງ Constantinople) ໄດ້ລົງນາມໃນພຣະລາຊະກຳນົດຢ່າງເປັນທາງການເພື່ອສະຫະພາບກັບຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພ້ອມໃຫ້ຮັບຮູ້ສັນຕະປາບາແຫ່ງໂຣມວ່າເປັນປະມຸກ (ອຳນາດສູງສຸດ) ຂອງຄຣິສຕະຈັກທັງປວງ.

ເພາະວ່າສາມິເປັນຫົວຂອງພັນລະຍາ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດຊົງເປັນຫົວຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດແກ່ຮ່າງກາຍນັ້ນ. ເອເຟໂຊ 5:23.

ຄຳສາລະພາບຄວາມເຊື່ອໃນຊື່ອາ

ຈັກກະພັດແລະບົດຊອກຄານໄດ້ຍ້ອມຮັບ “ຂໍ້ຄວາມ Filioque” ໃນ Nicene Creed, ຊຶ່ງເປັນການເພີ່ມເຂົ້າໃສ່ Nicene Creed ໂດຍອ້າງວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງດຳເນີນອອກມາຈາກພຣະບິດາແລະຈາກພຣະບຸດ. Nicene Creed ແມ່ນໜຶ່ງໃນຖ້ອຍຖະແຫຼງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແລະຖືກນຳໃຊ້ຢ່າງແພ່ຫຼາຍທີ່ສຸດຕະຫຼອດປະຫວັດຂອງຄວາມເຊື່ອຄາທອລິກ. Nicene Creed ແມ່ນບົດສະຫຼຸບຢ່າງເປັນທາງການຂອງຄວາມເຊື່ອຄາທອລິກພື້ນຖານ. ເດີມທີ່ມັນຖືກຂຽນຂຶ້ນເພື່ອປົກປ້ອງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນຜູ້ໃດ. ໃນປີ 325, ຂີ້ຕົ້ດແຍ້ງຄົງໃຫຍ່ໄດ້ກົດຂຶ້ນ ເພາະປະໂລຫິດຜູ້ໜຶ່ງຊື່ Arius ໄດ້ສອນວ່າ ພຣະເຢຊູຖືກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຊົງສ້າງຂຶ້ນ ແລະບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.

ຈັກກະພັດຄອນສະຕັນຕິນໄດ້ເອີ້ນປະຊຸມສະພາໄນຊີອາຄົງທຳອິດເພື່ອຍຸດຕິບັນຫານັ້ນ. ສະພາໄດ້ຍືນຍົນຢ່າງໜັກແນ່ນວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍສົມບູນ, “ມີສານະອັນດຽວກັນ” ກັບພຣະບິດາ. ຕໍ່ມາ ຄຳສາລະພາບຄວາມເຊື່ອໃນຊື່ອາຂະຫຍາຍໃນສະພາຄອນສະຕັນຕິນເປັນ ໃນປີ 381.

ໃນຈຸດນີ້ຄວນສັງເກດວ່າ; ຄຳສາລະພາບໄນຊີອາໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງຄອນສະຕັນຕິນອົງທຳອິດ, ແລະມັນຈະເປັນປະເດັດສຳລັບຄອນສະຕັນຕິນອົງສຸດທ້າຍ, ຜູ້ຄືຄອນສະຕັນຕິນທີ່ສືບເອັດ, ຜູ້ເປັນຈັກກະພັດອົງສຸດທ້າຍຂອງຈັກກະວັດໄບແຊນທິນຕາເວັນອອກ. ຄອນສະຕັນຕິນມະຫາລາດ, ຜູ້ເປັນອົງທຳອິດ, ຖືກຍົກຂຶ້ນຊຳແລ້ວຊຳອີກເປັນຫົວຂໍ້ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ. ທ່ານເປັນຜູ້ປົກຄອງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອານາຈັກຝ່າຍຕາເວັນອອກ ແລະດັງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຜູ້ປົກຄອງໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງອານາຈັກຝ່າຍຕາເວັນອອກ. ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າ ຄຳສາລະພາບໄນຊີອາເປັນອົງປະກອບໜຶ່ງຂອງທັງປະຫວັດຕອນເລີ່ມຕົ້ນແລະຕອນສົ້ນສຸດ ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກສັງເກດໂດຍນັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນ ຖ້າພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຫຼັກການຂອງອັນພາແລະໂອເມກາ.

ໃນປີ 381, ສາລະພາບຄວາມເຊື່ອນິຊາຍາໄດ້ຖືກປັບປຸງເພື່ອບັນຈຸຄຳສອນເລື່ອງໄຟຊຳລະ, ຄຳສອນເລື່ອງສິນລະມະນູນມະຫາສະນິດ, ພ້ອມທັງການຍອມຮັບການໃຊ້ເຂົ້າຈີບໃສ່ເຊື່ອສຳລັບສິນລະມະນູນມະຫາສະນິດ, ຊຶ່ງເປັນປະເພນີຂອງລາຕິນ. ສາລະພາບຄວາມເຊື່ອປີ 381 ຍັງໄດ້ຍອມຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈແບບຄາໂຕລິກກ່ຽວກັບບາບກຳເນີດ ແລະຊີວິດຫຼັງຄວາມຕາຍ. ມັນສົນສຸດລົງດ້ວຍຂໍ້ຄວາມສຳຄັນນີ້: "ພວກເຮົາຍັງກຳນົດອີກດ້ວຍວ່າ ບັນລັງອັນສັກສິດແຫ່ງອັກຄະສາວິກ ແລະສັນຕະປາປາແຫ່ງໂຣມ ຊຶ່ງຖືຄອງອຳນາດສູງສຸດເໜືອໂລກທັງປວງ ແລະເປັນຜູ້ແທນອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ."

ໃນສະພາເມືອງ Florence ໄດ້ມີການລົງນາມສະບັບປັບປຸງອີກສະບັບໜຶ່ງໃນວັນທີ 6 ກໍລະກົດ 1439, ກ່ອນທີ່ Constantinople ຈະຕົກແກ່ Ottoman Turks ໃນປີ 1453 ເປັນເວລາ 14 ປີ. ການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງນັ້ນໄດ້ຖືກລົງນາມພາຍໃຕ້ແຮງກົດດັນທາງການເມືອງຢ່າງໜັກ. ຈັກກະພັດ Byzantine ຢູ່ໃນສະພາບສົນຫວັງຢ່າງຍິ່ງໃນການຂໍ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທາງທະຫານຈາກຝ່າຍຕາເວັນຕົກ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ Ottoman ທີ່ກຳລັງຄົບໜ້າ. ເມື່ອຄະນະຜູ້ແທນຊາວກຣີກກັບໄປເຖິງບ້ານເມືອງ, ຂໍ້ຕົກລົງນັ້ນໄດ້ຖືກປະຕິເສດຢ່າງແຂງຂັນໂດຍຄະນະສົງ, ພະສົງນັກບວດ, ແລະປະຊາຊົນສາມັນໃນຝ່າຍຕາເວັນອອກເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ບັນດາອະທິການສ່ວນໃຫຍ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ລົງນາມໃນຂໍ້ຕົກລົງນັ້ນ ຕໍ່ມາໄດ້ຖອນການສະໜັບສະໜູນຂອງຕົນ. ການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງນັ້ນບໍ່ເຄີຍຖືກນຳໄປປະຕິບັດຢ່າງສົມບູນ ແລະໄດ້ຖືກປະກາດປະຕິເສດຢ່າງເປັນທາງການໂດຍສາສນາຈັກ Eastern Orthodox ໃນຫຼາຍປີຕໍ່ມາ. ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ Constantinople ຕົກໃນປີ 1453, ການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງນັ້ນກໍໄດ້ຟັງທະລາຍລົງໄປແລ້ວໃນທາງປະຕິບັດ. ນັກປະຫວັດສາດມັກພັນລະນາເຫດການນີ້ວ່າເປັນການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງທາງການເມືອງທີ່ມີເຫຼວເນືອງຈາກການຕ້ານທານຢ່າງເລິກຊຶ້ງທາງເທວະວິທະຍາ, ວັດທະນະທຳ, ແລະຈາກປະຊາຊົນ.

ໃນສະພາໄນຊີອາຄົງທຳອິດ ປີ 325 ໄດ້ຮັບຮອງເອົາຄຳປະກາດຄວາມເຊື່ອໄນຊີອາ. ສົງນິຖິກກຳນົດໄວ້ຫ້າປີກ່ອນປີ 330 ເມື່ອ 360 ປີໃນດານເອີນ ບົດທີ 11, ຂໍ້ 24, ທີ່ຖືກສະແດງເປັນ "ເວລາ" ໜຶ່ງ ໄດ້ສົນສຸດລົງ.

ເຂົາຈະເຂົ້າໄປຢ່າງສະຫງົບແມ່ນແຕ່ໃນບ່ອນອຸດົມທີ່ສຸດຂອງແຂວງ;
ແລະເຂົາຈະເຮັດສົງທິບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາບໍ່ເຄີຍເຮັດ, ຫຼືບັນພະບຸລຸດຂອງບັນພະບຸລຸດເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍເຮັດ;
ເຂົາຈະແບ່ງບັນຂອງທິບິດໄດ້, ແລະຂອງບຸນ, ແລະຊັບສົມບັດ ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ: ແທ້ຈິງແລ້ວ
ເຂົາຈະວາງແຜນກົນອຸບາຍຂອງເຂົາຕໍ່ບັນດາທິໝັ້ນອັນແຂງແຮງ, ແມ່ນແຕ່ຊົ່ວຄາວໜຶ່ງ. ດານເອີນ 11:24.

ປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ປີ 330 ທັງສອງລ້ວນໝາຍເຖິງ "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້" ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວເຈັດ ແລະ ຂໍ້ທີ່ຊາວເກຣັກ ຂອງດານເອີນບົດທີສິບເອັດ.

ແລະໃຈຂອງກະສັດທັງສອງນີ້ຈະມຸ່ງຫາການກຳການຮ້າຍ, ແລະເຂົາທັງສອງຈະກ່າວຄຳຕົວະຢູ່ຕະດຽວກັນ;
ແຕ່ການນັ້ນຈະບໍ່ສຳເລັດຜົນ: ເພາະວ່າຈຸດຈົບຍັງຈະມາເຖິງໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ... ໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້
ລາວຈະກັບຄືນມາ ແລະມຸ່ງໜ້າໄປທາງທິດໃຕ້; ແຕ່ຄົນຈະບໍ່ໝັ້ນອັນຄົງກ່ອນ ຫຼືຄົງຫຼັງ. ດານເອີນ 11:27, 29.

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ (330) ແລະ ຈຸດສິ້ນສຸດ (1449–1453) ຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນຂອງໂຣມຕາເວັນອອກ ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຈັກກະພັດຄອນສະແຕນຕິນອົງທຳອິດ ແລະ ອົງສຸດທ້າຍ. ອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນຂອງໂຣມຕາເວັນອອກ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ຈັກກະພັດໄບແຊນໄທນ໌ ເຊື່ອມໂຍງກັບຈຸດສິ້ນສຸດຂອງໂຣມຈັກກະພັດທີ່ມີໄລຍະສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີ ຊຶ່ງປົກຄອງຢ່າງສູງສຸດນັບຕັ້ງແຕ່ຍຸດທະການ Actium ໃນປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງປີ 330 ແລ້ວຕໍ່ໄປຈົນເຖິງ

1453. ກ່ອນຍຸດທະການ Actium ໃນປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ. ມາກ ອັນໂຕນີ ແລະ ອອກັສຕັດ ຊືຊາ ໄດ້ເວົ້າຄຳຕົວະທີ່ໃຕະດຽວກັນ ຊຶ່ງບໍ່ຈະເລີນຜົນ. ກ່ອນປີ 330, ໃນປີ 325 ໄດ້ມີການຮັບຮອງຫຼັກຄວາມເຊື່ອນິຊີນີ. ກ່ອນປີ 1453 ໄດ້ມີການຮັບຮອງສະບັບທີ່ປັບປຸງໃໝ່ຂອງຫຼັກຄວາມເຊື່ອນິຊີນີອັນດຽວກັນນັ້ນ. ກ່ອນປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ. ບຸກຄົນທາງການເມືອງສອງຄົນໄດ້ເວົ້າຄຳຕົວະທີ່ໃຕະດຽວກັນ. ໃນປີ 325 ຄຳຕົວະທາງຈິດວິນຍານໄດ້ຖືກເວົ້າທີ່ໃຕະດຽວກັນ. ພະຍານທັງສອງນັ້ນຊື່ອອກເຖິງຄຳຕົວະທາງການເມືອງ ແລະ ທາງຈິດວິນຍານທີ່ໄດ້ຖືກຮັບຮອງໃນປີ 1439 ໃນສະພາເມືອງ Florence. ຫຼັກຄວາມເຊື່ອນິຊີນີສະບັບທີ່ປັບປຸງໃໝ່ນັ້ນ ຖືກເອີ້ນວ່າ Decree of Union.

ໝາຍສຳຄັນອັນທຳອິດຂອງ “ຄຳຕົວະຢູ່ໃຕະດຽວກັນ” ເກີດຂຶ້ນກ່ອນ 31 BC, ແລະເປັນລະຫວ່າງສອງຝ່າຍການເມືອງຂອງໂຣມນອກສາສະໜາ. ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ສຳລັບຄຳຕົວະເຫຼົ່ານັ້ນຄື 31 BC, ແລະມັນປະກອບດ້ວຍ Augustus, ເປັນສັນຍາລັກຂອງໂຣມ ຕໍ່ຕ້ານສະຫະພັນຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງແລະຍິງຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ເປັນຕົວແທນຂອງອີຢິບ. ຊຸດທຶສອງຂອງຄຳຕົວະແມ່ນ 325, ແລະເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ແມ່ນ 330. ຊຸດທຶສາມຂອງຄຳຕົວະຢູ່ໃນ 1439, ແລະເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ແມ່ນ 1449–1453. ຜູ້ທີ່ຢູ່ທີ່ໃຕະໃນ 1439 ເປັນຕົວແທນຂອງໂຣມຕາເວັນຕົກແລະໂຣມຕາເວັນອອກ, ໂດຍທີ່ໂຣມຕາເວັນອອກສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍທາງການເມືອງ ໂດຍການຕົກລົງຕໍ່ຂໍ້ຕົກຖຽງທາງສາສະໜາ. 31 BC, ຕົວຕາມດ້ວຍ 330 ແລະຈາກນັ້ນ 1453 ເປັນການປະຍຸກຕໍ່ແບບສາມຊັ້ນຂອງເສນີຂອງໂຣມ.

ໄພຂົ່ມຂູ່ທາງການເມືອງຈາກພັນທະມິດຂອງ ມາກ ແອນໂທນີ ແລະ ຄລ໌ໂອພາຕຣາ ເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງໄພຂົ່ມຂູ່ທາງວິນຍານຂອງລັດທິນອກຮົດອາຣຽນນິຍົມໃນປີ 325, ຊຶ່ງຕໍ່ມາກໍເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງໄພຂົ່ມຂູ່ທາງການເມືອງແລະສາສະໜາຂອງພວກເຕີກອິດສະລາມໃນປີ 1439.

ຄຳສອນຕາມ Nicene Creed ເປັນຄວາມຕົວະ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງຢູ່ໃນນັ້ນເລີຍ. ເອກະສານທີ່ໄດ້ລົງນາມໃນວັນທີ 6 ກໍລະກົດ 1439 ໃນ Council of Florence ຖືກເອີ້ນວ່າ Decree of Union ແລະ ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຕົວະອັນດຽວກັນນັ້ນ ແລະ ຍັງໄປກວ່ານັ້ນອີກ. ເມື່ອຄະນະຜູ້ແທນກັບຄືນໄປຍັງ Constantinople ໃນປີ 1439, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຕ້ອນຮັບດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນ ແລະ ຂໍ້ກ້າວຫາວ່າໄດ້ທໍລະຍົດ. ຄຳເວົ້າໜຶ່ງໄດ້ແຜ່ກະຈາຍໄປວ່າ: “ຍອມເອົາຜ້າໂຟກຫົວຂອງຕວກກີ ດີກວ່າມົງກຸດບົດເຕີຂອງ Pope.”

ການສະຫະພາບນັ້ນໄດ້ຖືກລົງນາມໂດຍຫຼັກແລ້ວ ເນື່ອງຈາກຈັກກະພັດໄບແຊນທິນມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງສົນຫວັງຕໍ່ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທາງທະຫານຈາກຝ່າຍຕາເວັນຕົກເພື່ອຕໍ່ຕ້ານອອດໂຕມັນ. ເມື່ອເປັນທີ່ແຈ້ງຊັດວ່າ ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທາງທະຫານຈະມາພຽງເລັກນ້ອຍຫຼາຍ (ຫຼືບໍ່ມາເລີຍ), ການສະໜັບສະໜູນຕໍ່ສະຫະພາບນັ້ນກໍໄດ້ສູນຫາຍໄປ. ໃນປີ 1450–1451, ສະພາສັງຄະມົນທົນຫຼາຍແຫ່ງຂອງຝ່າຍຕາເວັນອອກໄດ້ປະຕິເສດສະຫະພາບນັ້ນ, ແລະຫຼັງຈາກນະຄອນຄອນສະແຕນຕາໂນເປັນລົມລົງໃນປີ 1453, ສະຫະພາບນັ້ນກໍຖືກປະຖົມໄປຢ່າງສົມບູນ. ຜົນສຸດທ້າຍຂອງພຣະລິຂິດວ່າດ້ວຍສະຫະພາບແຫ່ງເຟຣນສ໌ ຖືກພິຈາລະນາໂດຍຄຣິສຕະຈັກອອດໂທດອກຝ່າຍຕາເວັນອອກວ່າເປັນສະພາສັງຄະມົນທົນທີ່ລົ້ມເຫຼວແລະຖືກປະຕິເສດ. ມັນບໍ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບວ່າມີຄວາມຊອບທຳ. ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ ຍັງຄົງຖືວ່າມັນເປັນສະພາສາກິນທີ່ມີຄວາມຊອບທຳ.

ພວກເຮົາກຳລັງວາງແຫວນຜົນເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນຂອງວິບັດຄົງທິສອງ ຖືກທຳຊ້ຳຄືນໃນປະຫວັດສາດຂອງວິບັດຄົງທິສາມແນວໃດ. ຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີຂອງວິບັດຄົງທຳອິດ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ແລະສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449.

ຄອນສະຕານຕິນ ທີ່ XI ບາໂລໂອໂລໂກສ ໄດ້ປະສູດໃນປີ 1404 ແລະໄດ້ຄອງລາດຕັ້ງແຕ່ເດືອນມັງກອນ ປີ 1449 ຈົນເຖິງວັນທີ 29 ພຶດສະພາ 1453.

ພຣະອົງເປັນຈັກກະພັດພຣະອົງສຸດທ້າຍຂອງອານາຈັກໂຣມັນຜ່າຍຕາເວັນອອກ (Byzantine) ຊຶ່ງໄດ້ດຳລົງຢູ່ມາກວ່າ 1,100 ປີ. ພຣະອົງໄດ້ນຳພາການປ້ອງກັນນະຄອນຄອນສະຕານຕິນເປັນຢ່າງກ້າຫານໃນ ລະຫວ່າງການບົດລ້ອມຂອງອົດໂຕມັນໃນປີ 1453 ໂດຍມີຜູ້ປ້ອງກັນພຽງປະມານ 7,000 ຫາ 8,000 ຄົນ ຕໍ່ຕ້ານກອງທັບຂອງ Mehmed II ທີ່ມີຫຼາຍກວ່າ 80,000 ຄົນ.

ພຣະອົງໄດ້ສັນພຣະຊົນໃນຂະນະຕໍ່ສູ້ຢູ່ເທິງກຳແພງນະຄອນໃນວັນທີ 29 ພຶດສະພາ 1453 ເມື່ອຄອນສະຕານຕິນເປັນໄດ້ຕົກລົງໃນທີ່ສຸດ.

ພຣະສົບຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຖືກຍືນຍັນອັດຕະລັກໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ.

ການສັນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອານາຈັກໂຣມັນ (ການສິບຕາໂດຍກົງຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງອານາຈັກທີ່ Augustus ໄດ້ສ້າງປະນາຂຶ້ນໃນປີ 27 BC).

ພຣະອົງໄດ້ຖືກລະນຶກເຖິງໃນປະຫວັດສາດກຣີກ ແລະ ຂະນະນິທຳນຽມອອດໂທດອັກວ່າເປັນບຸກຄົນວິລະຊົນ — ໃນຕຳນານມັກຖືກເອີ້ນວ່າ “ຈັກກະພັດຫົນອ່ອນ” (ຄວາມເຊື່ອວ່າວັນໜຶ່ງພຣະອົງຈະຫວນກັບມາເພື່ອຊ່ອຍກູ້ Constantinople).

ຈອນ VIII ບາໂລໂອໂລໂກສ (1392–1448) ເປັນຈັກກະພັດໄບແຊນໄທນອົງກ່ອນສຸດທ້າຍອົງທີສອງ ຜູ້ຄອງລາຊະສະໄໝແຕ່ປີ 1425–1448. ພຣະອົງເປັນພຣະລາຊາໂອວິດອົງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະພັດ ມານູເອນ II ບາໂລໂອໂລໂກສ ແລະເປັນພຣະອະນຸຊາອົງໃຫຍ່ຂອງ ຄອນສະຕານຕິນ XI.

ຕະຫຼອດເກືອບທັງໝົດແຫ່ງລາຊະສະໄໝຂອງພຣະອົງ, ຈອນ VIII ໄດ້ພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອກອບກູ້ຈັກກະພັດໄບແຊນໄທນທີ່ກຳລັງຈະດັບສູນໃຫ້ພົ້ນຈາກອອດໂຕມານ. ໃນປີ 1439, ພຣະອົງໄດ້ເດີນທາງໄປອົຕາລີດ້ວຍພຣະອົງເອງ ແລະເປັນປະທານໃນສະພາແຫ່ງຝລັ່ງຮຸນຊໍ, ບ່ອນທີ່ພຣະອົງແລະ ຄະນະຜູ້ແທນອອດໂທດອກຊຳຜ່າຍຕາເວັນອອກໄດ້ເຫັນດີຊົ່ວຄາວໃນການກັບມາຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງອີກກັບສາດສະໜາຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ ແລະຍອມຮັບພຣະສັນຕະປາບາເປັນປະມຸກແຫ່ງສາດສະໜາຈັກ.

ຄອນສະຕານຕິນ ມະຫາລາດ ກໍ່ເຄີຍເປັນປະທານໃນສະພາແຫ່ງໄນເຊຍເຊັນກັນ. ຈອນ VIII ຫວັງວ່າການຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງກັບສັນຕະສຳນັກນີ້ຈະນຳມາຊຶ້ງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງທະຫານຈາກຜ່າຍຕາເວັນຕົກເພື່ອຕ້ານພວກເຕີກ, ແຕ່ການຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ນິຍົມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຄອນສະຕານຕິນເປັນ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍລົ້ມເຫຼວ. ຈອນ VIII ສັນພຣະຊົນໃນປີ 1448 (ດ້ວຍສາເຫດຕາມທຳມະຊາດ), ພຽງແຕ່ຫ້າປີກ່ອນທີ່ຄອນສະຕານຕິນເປັນຈະລົ້ມລົງໃນປີ 1453. ຕໍ່ມາ ຄອນສະຕານຕິນ XI ພຣະອະນຸຊາຂອງພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນເປັນຈັກກະພັດ ແລະສັນພຣະຊົນໃນຂະນະປ້ອງກັນນະຄອນ.

ເມື່ອ ໂຢຮັນ VIII ເສຍຊີວິດໃນປີ 1448, ພຣະອະນຸຊາຂອງພຣະອົງຄື ຄອນສະຕານຕິນ XI ໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ສືບຕໍ່. ຮອດປີ 1448

ຈັກກະພັດໄບແຊນທາຍໄດ້ຫົດຕົວລົງເຫຼືອພຽງລັດບັນດາສັກຂະນາດນ້ອຍ, ແລະອົດໂຕມັນກໍມີອິດທິພົນຢ່າງສຳຄັນຕໍ່ການກຳນົດວ່າຜູ້ໃດຈະປະທັບຢູ່ເທິງບັນລັງໃນຄອນສະຕານຕິນເປັນ. ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449,

ເຫດການທາງການເມືອງອັນສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນລ່ວງປີສຸດທ້າຍຂອງຈັກກະພັດໄບແຊນທາຍ.

ຈັກກະພັດໄບແຊນທາຍ ໂຢຮັນ VIII ພາໂລໂອໂລໂກສ ໄດ້ສັນພຣະຊົນໄປກ່ອນໜ້ານັ້ນໃນປີ 1448.

ພຣະອະນຸຊາຂອງພຣະອົງ, ຄອນສະຕານຕິນ XI ພາໂລໂອໂລໂກສ (ຈັກກະພັດອົງສຸດທ້າຍ), ໄດ້ຖືກປະກາດໃຫ້ເປັນຈັກກະພັດໃນຄອນສະຕານຕິນເປັນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ກ່ອນທີ່ຄອນສະຕານຕິນ XI ຈະສະເດັດຂຶ້ນຄອງບັນລັງຢ່າງເປັນທາງການ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງທູດໄປຫາສູນຕານອົດໂຕມັນ (Murad II) ແລະທູນຂອບນຸຍາດໃນການປົກຄອງ. ສູນຕານໄດ້ປະທານອະນຸຍາດນັ້ນ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ຄອນສະຕານຕິນ XI ຈຶ່ງໄດ້ຮັບພິທີບໍລິມະລາຊາພິເສກແລະຖືກຍອມຮັບຢ່າງເປັນຈັກກະພັດ.

ການກະທຳນຳຖືກເຫັນວ່າເປັນການຍອມຈຳນົນເອກະລາດຂອງໄບແຊນທາຍໂດຍສະໝັກໃຈ. ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ຈັກກະພັດໄບແຊນທາຍອົງໜຶ່ງໄດ້ຍອມຮັບຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າ ພຣະອົງບໍ່ຄອງໄດ້ກໍແຕ່ໂດຍການອະນຸຍາດຂອງຊາວເຕັກສັດໂຕມັນ. ພຽງສີ່ປີຕໍ່ມາ, ໃນປີ 1453, ຄອນສະຕັນຕິໂນເປັນກຳຕົກຢູ່ໃນກຳມືຂອງອົດໂຕມັນ.

ຫຼັງຈາກວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449 ໄປໄດ້ສາມຮ້ອຍເກຣັກສົບເອັດປີ ແລະ ສົບຫ້ວັນ, ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ພວກເຕັກໄດສະແຕງອາການຄຸ້ມຄອງຈາກອີຢິບ ໂດຍຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສົມມະຫາອຳນາດແຫ່ງຢູໂຣບ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ, ໜຶ່ງວັນ, ໜຶ່ງເດືອນ ແລະ ໜຶ່ງປີສຳເລັດລົງ. ບັດນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ວາງເຫດຜົນໄວ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນເພື່ອນຳໃຊ້ວິບັດຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ຄັ້ງທີສອງ ກັບກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້. ເປີດ ໃນຖານະເປັນສັນຍະລັກຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຜັ່ນ ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ William Miller ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການໃນທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ອົງທີສອງ. ທັງສອງຂະບວນການນີ້ວິວັດກ່ຽວພັນກັບ "ກະແຈ."

ແລະເຮົາຈະວາງກະແຈແຫ່ງເຮືອນຂອງດາວິດໄວ້ເທິງບ່າຂອງລາວ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈະເປີດ ແລະຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດປິດໄດ້; ແລະລາວຈະປິດ ແລະຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເປີດໄດ້. ເອຊາຍາ 22:22.

ແລະເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານດ້ວຍວ່າ ທ່ານຄິດປິດ, ແລະເທິງສິລານີເຮົາຈະສ້າງຄຣິດຕະຈັກຂອງເຮົາໄວ້; ແລະປະຕູແຫ່ງນະລົກຈະບໍ່ມີຊັບເໝືອນຄຣິດຕະຈັກນັ້ນ. ແລະເຮົາຈະມອບກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ທ່ານ: ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານຈະຜູກມັດໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຈະຖືກຜູກມັດໄວ້ໃນສະຫວັນ; ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານຈະປ່ອຍໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຈະຖືກປ່ອຍໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນໃນສະຫວັນ. ມັດທາຍ 16:18, 19.

ໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປ ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໄປພິຈາລະນາສົງຄາມຂອງນິເວນ ໃນຖານະເປັນ "ກະແຈ" ທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ເປີດຫຼຸມເລັກຫຼືບໍ່ມີກິນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນກະແຈແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຈັດໃຫ້ຄຳພະຍານທັງໝົດຂອງດານີເອນ 11 ເຂົ້າສູ່ລະບຽບອັນສົມບູນ. ໃນຄວາມຝັນຂອງມົນເລີ "ກະແຈ" ທີ່ຕິດກັບຫີບນ້ອຍນັ້ນ ຄວິທີການສຶກສາພຣະຄຳພີຂອງມົນເລີ. ການນຳຂໍ້ພິພິດພາດປະຫວັດຂອງພວກມົນເລີທັງ ປະກອບເຂົ້າກັບ "ແຖວໃສ່ແຖວ" ໃນປະຫວັດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແມ່ນກະແຈທີ່ເຮັດໃຫ້ກະແຈໃນພຣະນິມິດ 9 ສາມາດໄຂ ແລະຈັດປະຫວັດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຂ່າວສານພາຍນອກໃນຂໍ້ທີ່ສືບໃຫ້ເຂົ້າສູ່ລະບຽບ.

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນການພິຈາລະນາຂອງພວກເຮົາຕໍ່ໄປໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ສຳລັບຜູ້ພະຍາກອນ ວົງລໍທີ່ຢູ່ພາຍໃນອົກວົງລໍໜຶ່ງ ແລະ ຮູບລັກສະນະຂອງສັດມີຊີວິດທີ່ຊື່ອມຕໍ່ກັບພວກມັນ ທັງໝົດເບິ່ງເໝືອນຈະສັບສົນ ແລະ ບໍ່ອາດອະທິບາຍໄດ້. ແຕ່ທ່ານກາງບັນດາວົງລໍນັ້ນ ມີແຕ່ພຣະບັນຍາອັນບໍ່ມີຂອບເຂດໄດ້ບາກົດໃຫ້ເຫັນ, ແລະ ຜົນແຫ່ງພຣະກິດຂອງພຣະອົງຄືຄວາມເປັນລະບຽບອັນສົມບູນຄົບຖ້ວນ. ທຸກວົງລໍເຄືອນໄຫວຢ່າງກົມກຽວອັນສົມບູນກັບທຸກວົງອື່ນ." Testimonies to Ministers, 214.